

Tišnovská brána do pekel

Když chodím se svým psem ven, vždy procházím okolo takového zajímavého místa v Tišnově. Vlastně ani není v Tišnově. Nachází se na rozcestí polních cestiček za Tišnovem.

Abych se k vodárně dostala, vždy jdu přes cyklostezku Ivo Medka, kde mě vítá nově postavené hřiště. Kousek za hřištěm začíná malebná alej stromů, která vede až k silnici u Vitaru. Těsně před koncem cyklostezky přeběhnu přes hlavní silnici a vyjdu na polní cestičku, ale musím si vždy dávat pozor, protože zde nejsou dané podmínky pro přecházení přes silnici. Tato pěšinka, ať jdete jak dlouho chcete, vám bude vždy připadat nekonečná. Nebe se tam na vás směje, a když máte štěstí, zastihnete i kouzelný západ hřejivého tišnovského slunce. Na konci této cesty se nachází malý nenápadný domeček. Vodárna sama o sobě není žádný zázrak, ale s okolím má své kouzlo.

Když se posuneme kousek za vodárnu, najdeme tam dům, ne v nejlepším stavu. V tomto momentě můžeme říct, že mluvíme o dané bráně do pekel. Ne každý se tam odváží, obzvláště večer. Na místo vede zatáčející se cestička, která sama o sobě působí děsivým dojmem díky svému stavu a střepům rozsypaným všude, kam jen lze dohlédnout. Dům je celý popsáný a posprejovaný, až mám pocit, jako by byl celý jen namalovaný. Když se podíváte dovnitř, vykoukne tam na vás zvláštní pocit strachu svýma obrovským, tajemným očima. Najdete tam prázdné flašky od alkoholu a odpadky, až vás to nutí se zamyslet nad tím, co se tam v historii toho domu vlastně stihlo stát. Když odcházíte z tohoto místa, nějaký zvláštní, nepřírozený pocit vás nutí se otočit a zkontrolovat, jestli vás někdo nepozoruje.

Zuzana Krupková Tercie, Gymnázium Tišnov

